

Jakab Ibolya Shanti

Álom

Csendesen lopódzva érkezett az álom,
repített, messze, könnyű pilleszárnyon.
S én hagytam boldogan, hogy magával ragadjon,
minden kép belém égett, csakhogy megmaradjon.

Harangok kongása, gregorián ének
kúszott a fák fölött, s halvány gyertyafények.
Papok imádsága messze-messze szállt,
magasan a fénybe, ahol ember nem járt.

És láttam magamat térdre borulva,
fohászkodni csendben, áhítattal tudva,
hogy minden fohász célba ér egyszer.
de nem árt, ha elmondom százszor-ezerszer.

S mire feleszméltem, ott álltam Előtte,
reszkető lábbal az oszlopcsarnok kőre
lesütve tekintetem, mint kinek bűne van,
gyarló emberként, de végtelen boldogan.